

RNDr. Bedřich Fridecký, Ph.D. – 80 let

Zdá se to neuvěřitelné, ale je to tak. Mezi letošní jubilanty se svým významným datem narození zařadil Bedřich Fridecký.

Narodil se 23. 10. 1941 ve Vlčnově a z jeho životopisu vyplývá, že během života udělal docela pěkný moravsko-český oblouk. Žil v Ostravě – Vítkovicích, kde také maturoval na střední škole, v Brně vystudoval chemii na přírodovědecké fakultě Masarykovy univerzity (promoval v roce 1965), po promoci pracoval v Jindřichově Hradci nejprve jako pedagog na Střední zemědělské škole a posléze u primáře Jaroslava Čecha na oddělení klinické biochemie. Potom se přesunul do Teplic na oddělení klinické biochemie k primáři Petříkovi, kde pracoval v letech 1977-1994 a oddělení řadu let vedl jako primář. Tam jsem Bedřicha jako začátečník v oboru poprvé viděl naživo – optimalizoval kinetickou metodu stanovení kreatininu, tenkrát ještě při 25 st. C. V té době jsme se stali kamarády a zůstalo nám to dosud, jen jsem místo do Teplic za ním jezdil od roku 1995 do Hradce Králové, kde pracoval u prof. Paličky na Ústavu klinické biochemie a diagnostiky LF UK a FN Hradec Králové. Bedřich složil rigorózum v roce 1981 na Přírodovědecké fakultě UK v Praze a byl z něj RNDr. Fridecký, v roce 2002 obhájil dizertační práci na farmaceutické fakultě UK v Hradci Králové a stal se „dvojitým“ doktorem (Ph.D.). Z řady jeho aktivit je třeba zmínit pedagogickou činnost na IPVZ, členství ve výboru ČSKB a především práci pro SEKK, který v roce 1992 spoluzakládal. Je čestným členem

České společnosti klinické biochemie a je nositelem Hořejšího medaile České společnosti klinické biochemie.

Rodiště Bedřicha Frideckého je nazývané perlou Slovácka. Pro folkloristy je významná vlčnovská jízda králů s tradicí téměř 200 roků, my máme z Vlčnova – bez nadsázky – krále klinické biochemie. Není odborné akce, na které by přítomnost Bedřicha nebyla provázána sdělením, diskusí, nebo alespoň jeho tak typickým brbláním, že je všechno jinak. Neuvěřitelná paměť, sečtělост, schopnost reagovat, rozpoznat důležité momenty, ukázat cestu. Bedřicha bych také nazval melancholickým bojovníkem. Zdánlivě tyto dvě charakteristiky nejdou k sobě, ale v osobě Bedřicha se krásně doplňují: není typem, kterého je plná místnost, jeho melancholie se často snoubí se skepsí, ale jak to má být jinak, když zná dějiny, umí prohlédnout falešné sliby, pozná a vidí, jak je lidstvo nepoučitelné a jak opakuje stále stejné chyby. Ale trvá na tom, že je bojovník: chce lepší laboratorní medicínu, chce lepší klinickou biochemii, dokáže se prosadit odborným názorem, je dobré mu naslouchat, je potřebné se soustředit a pokusit se porozumět. A jemu naslouchat můžete v podstatě k libovolnému tématu.

Milý Bedřichu, přeji Ti pevné zdraví a stálý elán. Chceme se i nadále těšit z Tvého přátelství a užívat si Tvůj suchý humor. Velmi mě potěšilo následující z Tvého životopisu: „Ještě jsem byl v raném mládí třetí na okresním přeboru Dukelského závodu branné zdatnosti a mám také 1x Tyršův odznak zdatnosti a dvakrát odznak BPPOV.“ Zůstaň zdatný!

Tvůj Tonda Jabor